

«Антиправова сваволя влади переходить межі будь-якої терпеливості, не кажучи вже про те, що соціальний стан переважної більшості українських громадян опинився на загрозливій межі виживання або й поза нею», - йдеться у зверненні до громадян України і світової громадськості професора і письменника Любомира Сеника.

«Події, які розгортаються в Україні – принаймні за останній рік, – привертають пильну увагу громадян України і світової громадськості, політиків Заходу, парламентаріїв, правозахисних організацій, відомих інтелектуалів. Наразі керівництво України, з одного боку, заявляє, що воно «прислухається» до критики, а з іншого – продовжує свою внутрішню політику на знищення елементарних прав і свобод громадян, посилює тиск на іншомислячих, переслідує політичних опонентів, проводить суди та арешти людей, порушуючи елементарне право презумпції. Ця антиправова сваволя влади переходить межі будь-якої терпеливості, не кажучи вже про те, що соціальний стан переважної більшості українських громадян опинився на загрозливій межі виживання або й поза нею.

Настав такий момент у сучасній ситуації, що мовчання, яке спостерігається в сучасному українському суспільстві, незважаючи на окремі і часткові протести, смерті подібне. Вкрай небезпечна ситуація відкриває навстіж двері для покори і «згоди» з режимом, тобто життя без протестів, за які, коли вони з'являться, каратимуть жорстоко. Посилене прагнення закрити повітря свободи журналістам та письменникам почалося за сучасної влади і нині продовжується. Відомі спроби тиснути на них перевіреними засобами ще з часів большевицького тоталітаризму є дуже показовими і однозначно свідчать про неухильне прямування режиму до диктатури, ідеальний зразок якої був большевизм з його вождями Ульяновим (Ленін) та Джугашвілі (Сталін) і їх наступниками, що панували в Україні понад 70 років...

Залишається ще один-єдиний крок – арештувати одного-двох письменників, а журналістів (уже не один загинув, ім'я ж Гонґадзе стало світовим символом несправедливості українського судочинства і непокори громадянина України) – нині змушують мовчати, щоб суспільство покійно погодилося з насильством. Зате з приводу поодиноких протестів цинічно заявляють, що вони є свідченням «демократичних свобод і прав громадян» або оплачені із-за кордону. Режим інтенсивно застосовує кримінальні процеси над національно свідомою молоддю, над людьми, які не мовчать і прагнуть сказати правду про сучасний стан в Україні, судять навіть не причетних до руйнування пам'ятників большевицьких диктаторів, яким тут, в Україні, шанобливо будують монументи. Нечувана річ, щоби в якійсь країні Європи відкривали пам'ятники катам народу!

Нині ми є свідками того, як режим прагне «приструнчити» письменника Ю. Винничука за один з його віршів, в якому дана безпощадна критика державних керівників, і тому є прагнення влади, очевидно, загнати його за ґрати, мовляв, за «аморалізм» чи ще там за якісь «гріхи», притому зовсім нібито забуваючи право письменника доносити до читача своє власне бачення світу, навіть незалежно від того, що комусь подобається чи не подобається його художня візія. Всесвітньовідомий роман «Лоліта» В.Набокова багатьом, може, й донині не припав до душі, але ж ніхто не притягнув письменника до кримінальної відповідальності. Так само Золя за його ж роман «Нана», або Панаса Мирного за роман «Повія» чи англійського автора «Леді Четерлей», або ж австрійську письменницю Ельфріду Єлинек за роман «Піаністка», до речі, удостоєний 2004 року Нобелівської премії...

На наших очах відбувається загальнодержавний скандал з приводу викриття журналістами газети «Експрес» пройдисвіта, афериста і вбивці Слюсарчука під виглядом лікаря (без медичного диплома і навчання у якомусь медичному вищому навчальному закладі!). Йому ж одіозний за антидержавні, антиукраїнські дії міністр освіти присвоєє звання професора, а Президент нагороджує премією в галузі освіти. Незалежно, чи хтось «підставив» відповідальних керівників держави, чи зроблено це свідомо, або силу прихованих причин, ці державні особи разом зі своїми «командами» мають негайно подати у відставку, бо саме так завершуються подібні чи інші неприпустимі речі в цивілізованих державах.

Нарешті, правоохоронні органи здійснюють шалений тиск на журналістів газети «Експрес», які вимагають одного, єдино можливого – справедливого суду над Слюсарчуком. Громадськість підтримала журналістів, але на це не зважають. І причина, очевидно, в тому, що протести не набули загальноукраїнського масштабу. Більше того, нам невідомі протести поза межами України. Тобто на наших очах створюється реальна можливість діяти владі так, як їй заманеться. Нам, українцям, нагадує ця ситуація жахливі 30-ті роки – голодоморний геноцид проти українського народу, коли лише поодинокі люди на Заході висловлювали протести, але це аж ніяк не припинило винищення українців. Нагадує все це й Сандармох з жахливими розстрілами української еліти. Протестувати в Україні вже не було абсолютно ніякої можливості, а правда про злочин режиму була оприлюднена на Заході далеко пізніше, вже після Другої світової війни!

Боюся, що мій голос протесту, як у пустелі, загубиться в пісках Інтернету і в мовчазних суспільствах, незалежно де – в Україні чи на Заході.

Висновок напрошується один – чільники влади мусять подати у відставку. Інакше годі базікати про «вільне» українське суспільство, про «демократію» і «права та свободи» українців, про т.зв. «інтеграцію» до ЄС і подібні політичні, а, по суті, фарисейські спекуляції!

І все ж, надіюся (надія вмирає останньою), що мій голос протесту почують українці всього світу, що до них приєднаються голоси цивілізованих держав світу».

Львів, 12 лютого 2012 р., Любомир Сеник, [galinfo](#)